VAMPIRUL SI GENETICIANUL (O PARABOLA)

de Fabio Fernandes

- Vreau o clonă, spuse vampirul.

- Pentru ce? întrebă geneticianul.

- Nu-i treaba ta. O poți face sau nu?

Geneticianul ridică din umeri. Oricum, fusese o întrebare retorică. El era un artist şi o astfel de comandă era o provocare. Ca să nu mai vorbim de banii pe care-i putea stoarce de la clienții săi.

- Am nevoie de cîteva informații, spuse.

- Crezi că o să meargă?

Vampirul îi arătă un fragment de os şi-l depuse în palma geneticianului.

- O să meargă. Dar va dura.

- Cît?

- Depinde. Ce vîrstă vrei să aibă clona?

- Două'ş'doi.

Geneticianul ridică fragmentul de os îngălbenit în lumina veiozei de pe birou ca şi cînd ar fi vrut să vadă altceva folosindu-şi propriii ochi, ceva ce era imposibil.

Într-un sfîrşit, spuse:

- Cel puțin cinci ani pentru acuratețe şi accelerare; maximum – durata reală. Sugerez s-o facem în timp real. Produsul final va funcționa mult mai bine.

- Pot aştepta, spuse vampirul.

El putea. Vampirul avea deja două sute de ani, încă douăzeci şi doi nu mai contau. Trecerea timpului nu era importantă în acele zile pentru ca astfel de lucruri să se întîmple – după cum spun Înregistrărle – în secolul 23. Era înainte de Concesie, cînd oricine în Continuumul Uman era nemuritor, dar după descoperirea legitimității. Şi după adaptarea genetică. Era o procedură destul de la îndemînă, astfel încît milioane de oameni să se alieze recent createi Ghilde a geneticienilor pentru a-şi modifica ADN-ul. Oricine putea deveni mai rapid, mai mare, mai puternic.

Unii îşi puteau permite chiar să devină proscrişi.

Pentru că era un timp al îngerilor şi al demonilor; al orcilor şi al elfilor; al zînelor şi al vîrcolacilor.

Era Epoca Cosplay.

Acum, perioada aceasta – din fericire, ne asigurau Înregistrările – s-a sfîrşit. Nu şi atunci însă.

Vampirul era unul dintre primii oameni cu ADN-ul modificat. Voise să ştie cum era să fie unul care suge sîngele, cum era să fie o entitate aproape nemuritoare din vechea tradiție.

Se trezise în această nouă postură. Făcuse tot ce-şi dorise, conform legii Crowley care era îndreptarul genoilor: „Să faci ceea ce vrei – asta va fi legea".

Dar ceva lipsea.

Vampirul o întîlnise pe fată în secolul 21, pe cînd era încă muritor. Ea a fost prima şi singura lui dragoste. Toți ceilalți – bărbați, femei, animale, genomi, alți vampiri, asemenea lui, toate felurile de genoi care locuiau în Cidade – toate însemnau pentru el doar sex şi hrană. Uneori, companie. Iubire – niciodată.

Acum trăia într-o lume diferită. Nu una mai bună, care să conteze, dar nici mai rea; doar diferită, şi era mai mult decît fericit s-o lase aşa cum era. Pentru că acum cea mai mare parte din omenire era alcătuită din genoi şi descendenții lor. În postură de clonă, ea nici măcar nu trebuia să fie adaptată.

Vampirul îi lăsă instrucțiuni precise geneticianului despre cum s-o crească, despre educația pe care s-o primească clona pînă în ziua celei de-a 22-a aniversări a ei. Era ziua în care cei doi s-au întîlnit prima dată. Vampirul reveni exact în acea zi.

Vampirul a călătorit în jurul lumii. A cunoscut oameni, a făcut fel şi fel de lucruri, umblînd de ici-colo, şi n-a găsit nimic pe gustul lui. Şi-a dat seama că s-a înşelat. Nu putea aştepta. Dar acum era prea trîrziu să se răzgîndească; geneticianul era în plin proces de creştere a clonei şi îi era imposibil să schimbe din mers procedura.

Astfel încît vampirul a continuat să călătorească. A umblat şi-a tot umblat, pe cîmpiile nano-modificate ale Etiopiei, la Altarul făcut în onoarea morților în pustiul din Kagoshima, a ajuns chiar şi la ciudatele structuri construite în munții înzăpeziți care acum sînt cunoscuți sub numele de TRI-bet. A călătorit pînă n-a mai rămas nici un alt loc pe care să-l vadă pe Pămînt. Singurele locuri din Continuumul Uman (care încă nu se numea aşa) unde n-a pus piciorul au fost Spațiile Interioare şi Coloniile Profunde.

Într-o noapte se trezi în Cidade şi ştiu că ziua, în sfîrşit, a sosit. S-a întors în laboratorul geneticianului.

- Cum se simte? a întrebat.

- Îi merge bine, a răspuns geneticianul.

Era schimbat, observă vampirul; părul lui lung avea o nuanță de gri (asemeni bărbii sure, o barbă pe care geneticianul n-o avea înainte), avea riduri în colțul ochilor, iar omul era cam supraponderal.

Vampirul nu mai văzuse pe cineva asemănător de ani şi ani: geneticianul era bătrîn.

- De ce? întrebă, mai mult de politețe decît din curiozitate. Vampirul nu mai credea că poate fi surprins de ceva.

- Mai bine aşa, răspunse geneticianul. Moartea înaintea decăderii. Vampirul nu mai înțelegea nimic, dar nici nu voia. Era agitat, trebuia să vadă clona. Geneticianul i-o aduse.

Era frumoasă, mai frumoasă decît şi-o amintea. Pentru prima oară, într-un lung şir de ani, vampirul plînse.

Ca după o lungă, lungă aşteptare, ea se apropie de el şi îi spuse:

- E bine acum, sînt aici, sînt aici.

La început totul a fost perfect. Vampirul trăi cu fata aşa cum n-o mai făcuse niciodată. Vampirul era fericit. Nu-i lipsea nimic.

Şi de-aici încolo, totul merse pe dos.

Anotimpurile trecură, lucrurile încă erau aşa cum şi le-a dorit, tot ce voia îi era îndeplinit de vechea nouă iubită. Totul era perfect. Şi tocmai asta îl îngrijora pe vampir: secole de experiență îl conduseseră spre amara învățătură că nimic nu e perfect. Niciodată.

Atunci a descoperit că fata nu era numai alui, nu-i aparținea defel. Era şi a geneticianului.

Nu din nou, gîndi vampirul pe cînd se grăbea spre Submarin, o zonă bine-cunoscută în Cidade, care înconjura toată extinderea Lacului Rodrigo. Era celebră prin cabanele de închiriat – Înregistrările le menționau şi cu rolul de adăposturi temporare pentru cupluri. Era locul în care îndrăgostiții, sufletele pereche, se întîlneau ca să facă amor.

Vampirul era convins că numai el era de vină, pentru că ar fi trebuit să ştie. Ar fi trebuit să se păzească de forța memoriei genetice. Pentru că fata – cea reală, matricea care era cum doar o mînă de oase, păr şi cenuşă – n-a fost niciodată a lui în viața ei adevărată. Înainte de a se transforma în vampir, el fusese un îndrăgostit gelos. Foarte gelos. Într-o zi, la numai cîteva luni după ce se cunoscuseră, ea l-a părăsit şi s-a mutat în apartamentul unui fost prfesor. Urma să trăiască alături de un om mult mai tandru, mai atent, mai grijuliu. Un bărbat mai în vîrstă. Bătrîn.

De-asta geneticianul se lăsase să îmbătrînească…

Şi acesta a fost adevăratul motiv pentru care tînărul respins a intrat într-o bună zi în laboratorul geneticianului şi a vrut să fie altcineva. Din cauza ei s-a transformat el în vampir.

Şi a îndrăznit să creadă că, de data asta, lucrurile vor fi altfel. Dar genomul poate fi necrutător (noi, în Concesie, ştim să ne păzim de aşa ceva, dar asta este cu totul o altă poveste).

Era grăbit, îi era teamă să nu fie prea tîrziu. Cînd ajunse la cabană, managerul Submarinului arătă spre el după ce fu generos mituit - în mod normal vampirul l-ar fi muşcat şi i-ar fi supt sîngele, dar nu era timp pentru aşa ceva.

Intră în cabană şi îi prinse pe amîndoi în pat.

Subit, toată graba se scurse din el ca apa dintr-o piscină. Încet, cu bucurie, dinții lui ascuțiți sfîşiară carnea, perforară arterele şi se scăldară în sînge. Vampirul nu se putu opri cînd cei doi erau deja morți. Continuă să le răvăşească trupurile, dezmembrîndu-i, împroşcînd întregul loc cu sînge şi intestine pînă cînd Luptătorii veniră şi-l imobilizară. Dar nu mai conta nimic.

Nici măcar pedeapsa.

Motivul pentru care vampirul colindă întreg Pămîntul de-a lungul celor 22 de ani de aşteptare, dar ocolind Spațiile Interioare, era simplu: ele însemnau moartea.

Spațiile Interioare fuseseră create ca mijloace de a călători în alte lumi, dar ceva fusese greşit de la bun început. Curbarea spațiului într-o falsă singularitate se dovedise a fi de fapt un canal spre alte dimensiuni, dimensiuni care erau guvernate de geometrii stranii, imposibile. Nici măcar o singură persoană care a intrat în Spațile Interioare nu s-a întors de acolo în toate mințile.

Pentru a doua oară într-un lung şir de ani, vampirul plînse. Dar lacrimile sale înghețară în atmosfera de gheață a demonicului spațiu interior. Înregistrările spun că el încă este acolo, orb şi nebun, dar toate astea s-au întîmplat mult în trecut şi noi nu mai ştim drumul înapoi spre Spațiile Interioare.

Traducere de Radu Ganea